

[Schmidt.]

sammen, kan man maaske virke paa den bedste Maade; men man kan selvfølgelig ogsaa virke sammen saaledes, at man hindrer os i at beholde vor Jord i vor Families Eje. Jeg vil da gerne ved denne Lejlighed fremsætte det principielle Syn, at det er ikke Staten, der bør eje Jorden, men det er dem, der dyrker Jorden; det er dem, der har gjort deres Indsats og gjort deres Indsats, saaledes som det er ved Jorddyrkning, ikke blot med deres Hænder, men ogsaa med deres Sjæle, og den, der dyrker Jorden, hænger ved sin Jord, og det er ikke blot den enkeltes Gerning, men det er Familiegerning, det er alle Hænder, det er Familiens Hænder, som har virket med. Derfor gaar Jorden ogsaa fra Slægtled til Slægtled, derfor er man interesseret i den, derfor er der en Arv, der bør bevares, og Staten, som forstaar Samfundets Vel, maa hjælpe til, at Jorden bliver i Slægtens Hænder uforstyrret, saa vidt det kan lade sig gøre.

Som sagt, i Nordslesvig administreres der ofte paa anden Maade, og jeg maa gøre Indsigelse mod, at Statens Jordlovsudvalg overtager Jorden eller Dele af Jorden, hvor Familien viser sig villig og i Stand til at betale samme Pris som Staten. Det sker i Nordslesvig særlig, naar vi kommer til Tvangssalg. Et Pengeinstitut overtager Ejendommen, ikke for at beholde den, men ene for at afhænde den igen; saa kommer Jordlovsudvalget og ønsker at faa den, tillige kommer Familien eller dens Børn og ønsker at faa den, og i Tilfælde af, at der bydes det samme af Familien eller maaske gøres Overbud, bør det være en Selvfølge, at Familien faar Lejlighed til at beholde Jorden.

Jeg vil nævne nogle Tilfælde, hvor det forholder sig saaledes. Der er et Tilfælde, der er gaaet gennem Pressen, det med Landmand Blume i Vester Terp. Han maatte gaa fra Gaarden, omendskønt der blev tilbuddt og sikret samme Købesum fra Familiens og dens Venners Side, som Vest- og Sønderjydske Kreditforening bød. Her spiller ogsaa ind, at Manden netop i den kritiske Tid virkede med til at oprette en tysk Privatskole og meldte sine Børn til. Der sattes en meget kort Frist paa 14 Dage for at skaffe Penge til Veje. Det kan maaske siges, at Fristen var udløbet, uden at Pengene var skaffet til Veje, men umiddelbart efter blev de tilbuddt og var sikrede, men han maatte gaa fra Gaarden. Christensen af Holmgaard i Lydersholm Sogn kunde ikke forhindre, at

hans Ejendom kom til Tvangssalg. Jordlovsudvalget vilde erhverve den. Men da Christensens Venner tilbød den samme Sum 40 000 Kr., lykkedes det ved Forhandling vel at beholde Stamparcellen for Familien, men 16 ha blev frataget mod Familiens Vilje, idet den vilde erhverve det hele. Hansen i Uhlenkamp opnaaede kun at blive Forpagter paa Stamparcellen uden at faa Genkøbsret, som han ønskede, til Trods for, at man tilbød ogsaa 40 000 Kr., lidt mere, end Jordlovsudvalget bød i Samvirken med Vest- og Sønderjydske Kreditforening. Med Hensyn til Riggelsen, Bovst, var Tilfældet af lignende Art, men jeg har ikke Tallene nøjagtigt. Enkefru Nikolaisen i Rends reddede først efter lang Ventetid sin Ejendom for Sønnen, Jordlovsudvalget ønskede nemlig at købe den, til Trods for at Ejendommen efter sagkyndigt Skøn slet ikke tillod, at Jord solgtes derfra, og at altsaa dette Jordkøb slet ikke var en Opgave for Jordlovsudvalget.

Det er nogle Tilfælde, som har vakt megen Uro, fordi de viser, at der er en Tendens til, at Staten vil have Jorden, skønt Familien er i Stand til at betale med egne Midler den samme Købesum. I nogle Tilfælde lykkedes det Familien at holde Stamparcellen, i andre ikke, og i alle tabtes der en Del Jord, endskønt — jeg gentager det — Midlerne var til Raadighed til at erhverve Ejendommen tilbage.

I alle de nævnte Tilfælde var det tyske Familier, der blev ramt. Om noget lignende ogsaa kan hænde danske Familier, kan jeg ikke sige, jeg holder det dog for muligt, men derved bliver Sagen kun desto værre, og saa bliver det desto tydeligere, at der er en Tendens i Retning af, at Staten forlanger Forret fremfor Familien. Jeg vil gerne fremhæve, at det er i fælles Interesse for den tyske og den danske Befolkning i Grænselandet, at Jorden beholdes i Familiens Eje, og det vilde være et Skridt af allerstørste Betydning, om man ved faste Lovhjemlede Foranstaltninger tilvejebragte en vidtgaaende Garanti i den Retning.

Jeg vilde holde det for rimeligt, at der sikredes en Familie, hvis Ejendom kom til Tvangssalg, at Familien, det vil sige Konen eller Børnene eller deres Børn, fik Genkøbsret, der blev staaende ved Magt i tre Aar, det vil sige fik Ret til at erhverve Ejendommen tilbage til den Pris, til hvilken den blev overtaget ved Tvangssalget af en af Kreditorerne. Jeg er fuldkommen klar over, at Pengeinstitutionerne ikke vilde være glad for en saadan Bestemmelse, og at den strider fuldkommen imod, hvad man hidtil har været